

Θόδωρος Γιοβάνης

ΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

Ο Μέγας Αλέξανδρος αναφερόμενος στον Αριστοτέλη είχε πει ότι «στον πατέρα μου οφείλω το ζην, στο δάσκαλό μου το ευ ζην».

Έτσι και εγώ μετά από χρόνια οφείλω να παραδεχθώ κάτι που τότε δεν καταλάβαινα, ότι ήμουν πολύ τυχερός που δε χρόνια δύσκολα (χρόνια Χούντας) είχα την τύχη να βρω στο δρόμο μου έναν πραγματικό δάσκαλο.

Και η συμβουλή του ήταν τόσο σημαντική που χάραξε την μετέπειτα πορεία μου.

Βασική μου αρχή έγινε η ελευθερία στην σκέψη και στην έκφραση, κάτι που βέβαια είναι οδυνηρό αλλά στο τέλος σε ολοκληρώνει σαν άνθρωπο και προσωπικότητα.

Θυμάμαι ακόμα ότι μέσα στο πέτρινο κλίμα των χρόνων 1970-1973 η διδασκαλία του ήταν κάτι το πρωτόγνωρο για όλους εμάς που ψάχναμε τότε να ανακαλύψουμε τον πραγματικό μας εαυτό.

Παρ' όλο που κάθε δημοκρατική πράξη ήταν απαγορευμένη βρήκε ένα καταπληκτικό τρόπο να μας μιήσει στις αξίες της Δημοκρατίας. Οργανώσαμε αθλητική ομάδα και κάναμε εκλογές για την ανάδειξη του Προεδρείου της! Έτσι μαθαίναμε να παίρνουμε αποφάσεις με δημοκρατικό τρόπο για θέματα που εμείς τότε νομίζαμε σημαντικά γιατί ελλείπει άλλων δραστηριοτήτων, ο αθλητισμός τότε ήταν η μοναδική μας διέξοδος.

Το σημαντικότερο όμως όλων ήταν η συμβολή του στο πώς θα έπρεπε να οργανώνουμε την σκέψη μας και στη συνέχεια να την αποτυπώνουμε σε χαρτί.

Έτσι μάθαμε να γράφουμε έκθεση.

Και όχι μόνο αυτό αλλά μάθαμε στην ουσία γραφή, κάτι που μας ήταν χρήσιμο σε όλα τα μαθήματα –όχι μόνο στην έκθεση– αλλά και σε όλη μας τη ζωή.

Δυστυχώς κάποια στιγμή η Χούντα τον μετέθεσε δυσμενώς στην Αρεόπολη, στη Μάνη. Συμπτωματικά η περιοχή θεωρείται τόπος διαμονής αετών. Και από αυτή την άποψη η Χούντα τον έστειλε εκεί που πράγματι ανήκε. Βέβαια για όλους εμάς, που τότε δεν καταλαβαίναμε και πολύ τι συμβαίνει, ο βίαιος αποχωρισμός από τον δάσκαλο που αγαπούσαμε ήταν μία οδυνηρή εμπειρία.

Αλλά και αυτό ήταν μια ακόμα προσφορά του σε μας. Ξαφνικά συνειδητοποιήσαμε στην πράξη τι σημαίνει «ανελεύθερο καθεστώς», και ότι τελικά για να πνεύσει ούριος άνεμος πάντα χρειάζεται μία θυσία.

Νοιώθω ότι στα χρόνια που πέρασαν, όχι μόνο δεν ξεθώριασαν οι διδαχές του, αλλά αντίθετα, χαραγμένες βαθιά μέσα στο μυαλό μου, ανασύρονται σε στιγμές απρόσμενες. Και πολλές φορές με βοηθούν να ξεπεράσω την σκληρή πραγματικότητα.

Θέλω λοιπόν για άλλη μια φορά να τον ευχαριστήσω γιατί πράγματι νοιώθω ότι μαζί του πέρασα χρόνια ζωής, χρόνια αειφόρου νιότης, χρόνια άνθινα, χρόνια άυλα. Χρόνια ευτυχισμένα.

Μακάρι και τα παιδιά μου να έχουν την τύχη να συναντήσουν στα κρίσιμα και χρήσιμα χρόνια τους ένα πραγματικό δάσκαλο σαν τον Σωκράτη Σκαρτσή.

Ομιλία σε τιμητική εκδήλωση του Πανεπιστημίου Πατρών (2008) και στο βιβλίο *Ο ποιητής Σωκράτης Σκαρτσής*, τιμητική έκδοση Εκδόσεων Πανεπιστημίου Πατρών (2008)

Αλέξανδρος Φωσταίνης

ΓΙΑ ΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ ΣΚΑΡΤΣΗ

Λίγες φορές συναντάμε στη ζωή μας ανθρώπους που μας χαρίζουν μια αίσθηση αιωνιότητας.

Ο Σωκράτης Σκαρτσής περπάτησε δρόμους παλιούς δημιουργημένους, χάραξε νέους. Σμίλειψε με το έργο του τον άνθρωπο ολόκληρο. Έγινε οδηγός και δάσκαλός μας. Κι εμείς τον αγαπάμε. Ένα ελάχιστο ποίημα στ' αγνάρια του δασκάλου μας:

ΣΤΙΓΜΗ ΑΙΩΝΙΑ

*Και το που ζω
είναι τόσο λίγο
σαν να μην έζησα ποτέ.
Και το λίγο που ζω
είναι τόσο πολύ
σα να 'μαι αιώνιος.*

Διαβάστηκε σε τιμητική εκδήλωση του Πανεπιστημίου, 2016. Αδμοσίευτο.